

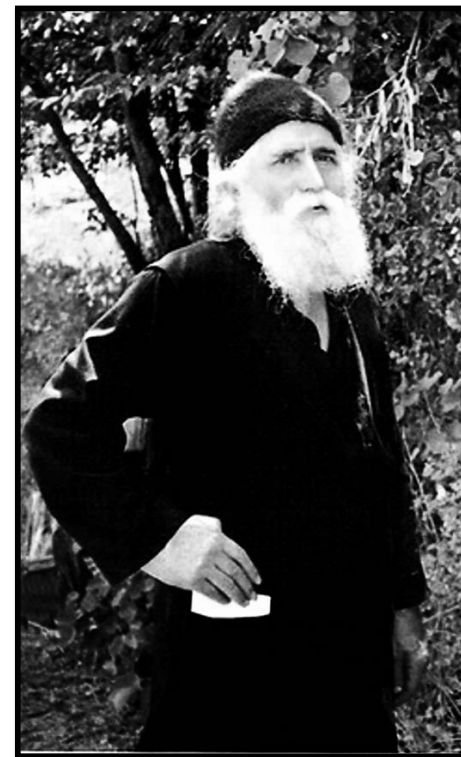
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Cea mai mare pedeapsă, pentru om, este ca Dumnezeu să-l lase în voia sa proprie.

– Starețul Sofronie de la Essex

Nr. 252 / 20 mai 2018

SFÂNTUL PAISIE
AGHIORITUL

1924-1994

„DUMNEZEU ESTE DATOR SĂ
AJUTE!”

*Mărturia domnului Tamioakis
Elefterie din Creta:*

Odată mă aflu într-o situație dificilă și de aceea am mers la Starețul ca să-i cer ajutorul. Starețul mi-a deschis îndată și m-a băgat repede înăuntru. M-a pus să stau lângă sobă și fără să se grăbească a început să-mi facă un ceai. A pus apă în ibric și și-a făcut Cruce spunând: „Slavă Ție, Dumnezeule!” A pus plantele în ibric, și-a făcut din nou Cruce spunând: „Slavă Ție, Dumnezeule!” A pus ibricul pe foc și și-a mai făcut odată Cruce spunând: „Slavă Ție, Dumnezeule!”. Trecuse destul timp fără să-mi spună niciun cuvânt. Eu îl urmăream și am început să mă enervez de „nepăsarea” lui, pentru că pe mine mă ardeau ale mele. Când a fost gata ceaiul, l-a pus într-o cană și mi-a dat-o. Apoi m-a privit cu acea

privire nevinovată și plină de compătimire și foarte liniștit m-a întrebat ce am și pentru ce sunt tulburat. Atunci eu, așa nervos și agitat cum eram, am început să-i spun problemele mele atrăgându-i atenția că lumea afară are multe necazuri. Atunci Starețul a zâmbit, a băut o înghițitură din ceaiul lui și mi-a spus cu multă seninătate: „Ei, și de ce te neliniștești? Te va ajuta Dumnezeu”. Auzind aceste cuvinte m-am mâniat încă și mai mult și cu îndrăzneala pe care o aveam față de el pentru că îl și iubeam mult, i-am spus: „Bine, Gheronda, Dumnezeu ajută o dată, ajută de două ori. Dar, oare, este dator să ajute mereu?” Atunci m-a privit cu seriozitate și mi-a spus ceva care m-a trăsnet pur și simplu: „Da, este dator.” Siguranța cu care a spus aceste cuvinte era atât de mare și era atât de vădit că aceasta o știa direct de la Dumnezeu, încât dintr-o dată toate s-au schimbat înlăuntrul meu. Mi-a dispărut acea stare de nervozitate, m-am liniștit și în sufletul meu s-a așternut o pace adâncă. Aveam însă numai o nedumerire pe care i-am spus-o Starețului: „Bine, dar de ce Dumnezeu este dator să ne ajute?” Iar răspunsul pe care mi l-a dat numai cineva care se simte copil al lui Dumnezeu și are îndrăzneală la El ar fi putut să-l dea: „Dumnezeu ne-a

făcut și ne iubește ca pe niște copii ai Săi, de aceea se interesează de noi și simte nevoia să ne ajute.”

Sursa: **Ieromonahul Isaac**, *Viața Cuviosului Paisie Aghioritul*, traducere de Ieroschimonah Ștefan Nuțescu, Editura Evanghelismos, București, 2005

PĂRINTELE ARSENIE MUSCALU

MĂNĂSTIREA CORNU

CALEA SPRE VINDECARE

Cu siguranță, la dumneavoastră vine multă lume. Ascultați problemele, dați sfaturi. Care este „boala” de care suferim astăzi, cei mai mulți dintre noi?

Și eu m-am întrebat care ar fi cea mai mare problemă a omului contemporan. Până la urmă, am înclinat să mă opresc la o constatare a părintelui duhovnic al multora de aici din mănăstire într-o perioadă, Macarie Ioniță de la Mănăstirea Pasărea care a trecut la Domnul în 2007. Și el a fost întrebat după anul 2000 în legătură cu această problemă. Părintele considera că este necredința. Sau că puținătatea credinței este rana cea mai adâncă a omului de astăzi. S-a subțiat foarte mult legătura lui cu veșnicia! Și de

aici vin majoritatea problemelor. Au proliferat bolile psihice, depresiile, anxietățile, s-au degradat relațiile dintre oameni, și toate pleacă, în fond, de la această legătură subțiată.

Există vindecare?

Cum să nu existe vindecare? Biserica ne oferă atât de multe „medicamente”, dar pentru că a slăbit credința nu ne mai folosim de ele. Nu mai avem încrederea să le utilizăm. Să luăm slujbele Bisericii. Să luăm Sfânta Liturghie. În toate Îl descoperim pe Dumnezeu, Cel care ne oferă o cale a împărtășiei cu veșnicia. Biserica ne oferă tot ce ne trebuie. Vindecarea este în Biserică. Tocmai aceasta este lucrarea ei: vindecarea omului.

Și totuși, ce-i lipsește omului pentru a se îndrepta mai mult spre Biserică decât spre partea materială a existenței lui?

Eu nu pot să mă gândesc decât la ceea ce mă privește personal: la datoria mea de a trăi eu însumi, ca un om al Bisericii, în așa fel încât prin propria-mi viață să pot ajuta și să fiu o mărturie. De ce nu se apropie mai mult oamenii de Biserică? Poate nici noi, monahii cercetați, nu reușim să fim martori. Să dăm o mărturie mai convingătoare când oamenii se apropie de noi. Uneori suntem o

contramărturie! A slăbit foarte mult dragostea. Oamenii ne-ar căuta mai mult dacă ar vedea la noi o grijă mai mare față de ei, față de problemele lor. Negă-sind-o, nu se apropie. Dar e greu totuși de spus de ce omul nu se apropie de Biserică. Deși aceasta îi oferă totul, el nu recunoaște oferta ei. Nu o primește. Probabil, în fiecare există anumite motive.

Care este organul uman care exprimă cel mai mult și cel mai evident dragostea și apropierea de semenii?

Inima.

Și ochii ?

Și ochii. Ei sunt ca o fereastră către suflet, către inimă. Să vă spun ceva în legătură cu privirea: Un bucureștean ducea cu mașina un duhovnic. Părintele, fiind atent, a observat o reclamă pe marginea străzii care avea ceva mai deosebit și îi spune lucrul acesta șoferului. Omul, care trecuse de multe ori pe drumul acela, îi răspunde: „A, eu nici nu am observat-o!”. Și atunci, părintele i-a zis: „Da, uite, tot așa trecem și noi pe lângă semenii, fără să-i observăm”. Și șoferul a fost foarte mișcat de observația părintelui. Bine, și starea de oboseală fizică și psihică, toată încărcătura asta emoțională în care trăia îl făcuse probabil destul de

absent. Dar el și-a conștientizat starea de absență! Părintele însă a observat și reclama, deci avea ochiul format să vadă, dar avea și inima trează!

Dacă ochii sunt fereastra către suflet, inima ce este?

Inima este miezul, adâncul sufletului, adâncul ființei.

Ne putem retrage în inimă?

Fără îndoială că putem. Un om convertit din zilele noastre, devorat de căutarea adevărului, spunea că a străbătut sute de mii de kilometri căutându-l. Umblând pe toate continentele, cunoscând foarte multe experiențe spirituale, până la urmă a înțeles că drumul care trebuie făcut este foarte scurt. De numai 30 cm: de la minte la inimă! Dar care este foarte greu de străbătut! Trăim foarte mult în zona raționalului, în minte. Suntem sleiți,

obosiți, devorați de gânduri. Nu știm să ne refugiem în inimă.

Și totuși, cum putem să realizăm acest lucru?

Părinții filocalici ne învață cum. Dar, pentru omul de astăzi, lucrul acesta pare că nu mai este posibil. Că nu mai sunt condițiile de care o astfel de lucrare duhovnicească ar avea nevoie. Asemănător Părinților filocalici, și duhovnicul nostru a fost întrebat despre rugăciunea curată care se dobândește prin retragerea minții în inimă. Cât timp rămânem în minte, nu putem scăpa de gânduri. Nu putem avea o rugăciune curată. Numai când mintea pătrunde în inimă, atunci ajungem la rugăciunea neîntinată. Iar părintele a răspuns: „Duceți o viață curată și vă va căuta rugăciunea pe voi. Nu trebuie să o căutați voi pe ea!” După cuvântul lui spun și eu: calea spre dobândirea rugăciunii lăuntrice, rugăciunii inimii, este viața curată.

Sursa: ziarullumina.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 21 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Sfinții Mari Împărați și întocmai cu Apostolii Constantin și mama sa, Elena</i>
Marti 22 mai	18:00	Sfântul Maslu

Sâmbătă 26 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Sâmbăta morților – Moșii de vară</i>
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 27 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Pogorârea Sfântului Duh</i> (Cincizecimea sau Rusaliile)

Pentru a fi la curent cu programul, în cazul în care apar modificări, vă rugăm să vă abonați la buletinul online și să verificați site-ul nostru: **sfantul-ilie.ro**

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București